

ΕΠΩΔΑΙ (ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ)

1) Λυκάμβης, αίνος Ι αλεπούς, αετού: αππ.172, 173, 174, 175,
176, 177, 178, 179, 180 (181)

2) αίνος ΙΙ αλεπούς, μαϊμούς: 185, 186, 187
ας προστεθεί G. Tarditi 1968

(από τα ιαμβ. τρίμετρα 18-87 West διαβάζουμε τα εξής:)
Φ.Π. ΜΑΝΑΚΙΔΟΥ, ΥΑΕΦ 144

1) Λυκάμβης, *αἶνος* I: αππ.172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180 (181) (210;;Brown 1997,

- **ΛΥΚΑΜΒΗΣ, ΑΙΝΟΣ ΑΛΕΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΥ, 172-180 (ΜΕ 181 πολύ αποσπασματικό όμως)***
- ΜΕΤΡΟ : ΙΑΜΒΙΚΟ ΤΡΙΜΕΤΡΟ ΚΑΙ ΙΑΜΒΙΚΟ ΔΙΜΕΤΡΟ ή ο 2^{ος} στίχος είναι κατά 4 συλλαβές λιγότερο
- ΒΑΣΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ γέλωσ (αντικείμενο γελοιοποίησης), όρκος και παράβασή του, φιλία και παράβασή της, αναπόφευκτη εκδίκηση/τιμωρία του επίορκου, ὕβρις και δίκη, θεϊκός παράγων (Ζεύς): συλλογικές κοινωνικές αξίες όχι ατομικές υποθέσεις.
- ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΑ αποστροφή/επίθεση σε β πρόσωπο, αἶνος (: περιγραφές με ευθείς λόγους π.χ. 176, 177. Ερώτηση ο αἶνος είναι παραινετικός ή διδακτικός/παραδειγματικός;)

απ. 172

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας
ἦις τὸ πρὶν ἠρήρησθα; νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι φαίνεται γέλωσ.

πατέρα Λ. τι είναι αυτό που σχεδίασες; (ή τι είναι αυτό που εννοείς με αυτό, τη συμφωνία που διαλύθηκε;) Ποιός σου μώρανε το νου που προηγουμένως ήταν σώος; Τώρα μοιάζεις να είσαι ο περίγελως της κοινωνίας.

από Carey 2020, 246 Πατέρα Λ. τι είν αυτό που μηχανεύτηκες; Ποιος σ'έκανε κι έχασες το μυαλό σου ενώ προηγουμένως στηριζόσουν πάνω του; Τώρα σε βλέπουν ως πηγή άφθονου γέλιου οι συμπολίτες.

Gerber ίσως πρόκειται για τους εναρκτήριοις στίχους του ποιήματος
τόδε, τη συμφωνία (που διαλύθηκε)

MARTYRIA Ερμολόγης Ρητορες έλληνες για μέτρο επωδής. ο 2^{ος} στίχος κατά 4 συλλαβές μικρότερος
από τον πρώτο/προηγούμενο.

μια διαφορετική από την παραδοσιακή ερμηνεία είναι του Hawkins 2008: υποστηρίζει ότι ο Λ. είναι ένας παλαιότερος ποιητής που επιτίθεται στον Αρχίλοχο σε μια αισθητική και ηθική διαμάχη, χάσμα μεταξύ γενεών. Ο Αρχ. του επιτίθεται, τον διασύρει Δεν έχει σχέση όπως θέλουν οι πηγές με την παραβίαση όρκου για γάμο, αλλά (ιστορία ευγονίας) σε δημόσιο επίπεδο. Ο Αίσωπος δεν έχει τον αετό να κοροϊδεύει την αλεπού, και έτσι δεν είναι ο αετός ο Λυκάμβης

Brown 1997, 55 κ.εξ.

απ. 172

- **πάτερ: μήπως προσβλητικό (πατέρας θυγατέρων). κανονικά για ξένο και άρα τον θέτει έξω από κοινότητα (Brown 56). Ο Λ. βασικά είναι και πατέρας σε όλη την ιστορία (αλλιώς Hawkins 98 σχετίζεται ως σατιρική απήχηση με Δία! πβ προσευχή σε απ.177 και γίνεται subtle invective tool 99)**
- **παραείρω, παραλύω, τας φρένας, the mind**
- **άραρίσκω**
- Brown 56: εδώ ο Λ. κατηγορείται ότι σχεδίασε ένα σχέδιο, **φράζομαι**, που είναι προϊόν ενός τρελαμένου νου, ενώ προηγουμένως ήταν ένας άνδρας με νου. Αυτή η αντίθεση παρόντος και παρελθόντος δείχνει τη θέση του Λ. και την αντίληψη που είχε η κοινωνία για τον Λ. προηγουμένως (Carey 158). Η αποτυχία αυτή κρίσης τον οδήγησε στην καταστροφή της θέσης του στην κοινότητα. Δεν **έχουμε** τρόπο να καταλάβουμε πλήρως την αναφορά στο *έφρασω*. Πιθανόν το ρήμα εδώ να αναφέρεται σε ένα σχέδιο που τελικά πήρε δημόσια έκφραση, δες την έμφαση στους αστούς. Με βάση την βιογραφική παράδοση θα μπορούσε να αναφέρεται στον διερρηγμένο αρραβώνα και τη συμφωνία του. Αν και πρόκειται για μια ιστορία που δεν μαρτυρείται από τα αππ., έχουμε στο 197 (δεν το έχουμε) το **Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην**, ίσως είναι ο γάμος που δεν τον γιόρτασαν να είναι αυτός της

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

- Το πιο σημαντικό στο απ. είναι ο τελευταίος στίχος ότι ο Λ. έγινε ο **γέλως** για τους πολίτες. Εμφαση στο δημόσιο χαρακτήρα! Δεν καταλαβαίνουμε αν εδώ γελοιοποιείται ένας εχθρός του Α. αλλά είναι σίγουρο ότι ο ποιητής αυτοπαρουσιάζεται να απηχεί τη δημόσια άποψη, την κοινή γνώμη. Αν ο **γέλως** είναι όντως η κρίσιμη λέξη, ας σκεφτούμε ότι βρισκόμαστε σε έναν πολιτισμό ντροπής/αιδούς (shame culture) και σε αυτή η γελοιοποίηση είναι πολύ ισχυρή δύναμη και ίσως πιθανόν η εκστρατεία του Αρχ. με την επίθεση αυτή να ήταν η απόπειρα να καταστραφεί η θέση του Λ. στην **κοινότητα** εκθέτοντάς τον στη δημόσια γελοιοποίηση. Ως παράλληλο ας σκεφτούμε τον **γέλων** των θεών στο θ 266-366 με την αποκάλυψη μοιχείας. Πρβ. ο Αίας και η Μήδεια είναι δύο από τα πολλά παραδείγματα για το φόβο για γελοιοποίηση (γέλως του αντιπάλου), η Μ. π.χ. οδηγείται σε παιδοκτονία και δολοφονία λόγω του φόβου για γελοιοποίησή της.

συνέχεια

- **Carey** 159 η επίθεση εναντίον του Λ. εγείρει το ευρύτερο ερώτημα για την κοινωνική στάση του ιάμβου. Η άποψη για τον περιθωριακό Α. είναι αρχαία, βλ. Κριτία, αλλά είναι **επινόηση όχι αναγκαστικά βιογραφικά αληθής**. Ο Α. εκφράζει κοινές αξίες και πολλές απόψεις του συμφωνούν με αξίες που ισχύουν από το έπος και μετά. Άρα ο C. συμφωνεί με Brown ότι οι επιθέσεις του Α. στηρίζονται σε κοινές κοινωνικές αξίες.
- Αυτός που περιθωριοποιείται είναι το θύμα όχι ο ποιητής

Η ιστορικότητα του Λυκάμβη

- είναι πραγματικό πρόσωπο; (έτσι Carey 1986, Brown 1997, 40-1)
- ή ένα stock μορφή και redende Namen/ομιλούν πρόσωπο (West 1974, 27 του οποίου το όνομα προέρχεται από μια παραδοσιακή διασκέδαση με κάποια (μάλλον λησμονημένα) τελετουργική βάση
- ή ψευδώνυμο (Bonanno 1980) και verbal rival (Hawkins 100) και λόγω του «λύκου» ένας περιθωριακός/outsider
- προσοχή στο -αμβ=βήμα σαν να λέμε wolf-walker

απ. 173

ὄρκον δ' ἔνοσφίσθης μέγαν
ἄλας τε καὶ τράπεζαν.

- **έστρεψες (στέκομαι μακριά) την πλάτη σου στο αλάτι και το τραπέζι στα οποία πήρες επίσημο ὄρκο**
- δεν είμαστε σίγουροι για την τοποθέτησή του μετά το απ. 172, βλ. Hawkins 2008
- ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ο Ωριγένης που αναφέρει την έκφραση και τον Αρχ. που τον Λ. «**Ὁ Πάριος ἱαμβοποιὸς τὸν Λυκάμβην μετὰ ἄλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀθετήσαντά φησι πρὸς αὐτόν**». Και ο Δίων Χρυσόστομος επίσης συνδέει με γάμους (και παραβίαση συμφωνίας).
- **Ο λόγος που ο Λ. έγινε περίγελως είναι που καταπάτησε τον ὄρκο του;**
- παροιμία: ἄλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν

απ. 173 συνέχεια

- **Brown 58-59** Εδώ διαβάζουμε το λόγο για αυτή την ανατροπή της γνώμης της κοινωνίας για τον Λ. Αθέτησε τον όρκο του. Αν πρόκειται για τον όρκο για τον αρραβώνα αυτό ενισχύεται από τη μαρτυρία του Δίωνα του Χρυσόστομου (βλ., WEST πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων) που αναφέρεται στο απ. σε σχέση με γαμήλια συμφωνία. Αλλά η αναφορά στο ἄλας και τράπεζα κατά τον Β, 58 σημαίνει μάλλον **ὄρκο φιλίας**, που ίσως ενείχε ένα επιτηδευμένο τελετουργικό με θυσία και συνεπώς η παράβασή του είναι πολύ σημαντική υπόθεση. Αρα **Αν και είναι μία ιδιωτική υπόθεση εδώ την παρουσιάζει ως απειλή για την σταθερότητα της κοινωνίας!** Επομένως δεν είναι σωστές οι απόψεις ότι ο Αρχ. είναι ένας περιθωριακός που απορρίπτει αξίες της κοινωνίας του (για τις απόψεις αυτές βλ. 59, n.59). **ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΕΤΣΙ Η ΠΩΣ;;;ΑΠΟΡΙΑ, ΑΝΟΙΚΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ.**
- μια ιδιαίτερη άποψη είναι του Hawkins 2008 και άλλη των C. Miralles & J. Portulas, *Archilochus and the Iambic Poetry*, Rome 1983, 11-60: ο Αρχ. είναι ο *trickster/ παρίας* που ζει απομονωμένος στην οργανωμένη κοινότητα. Αυτή η άποψη συζητιέται από Carey 2020, 248 που συμφωνεί με Brown για ότι το θύμα περιθωριοποιείται όχι ο θύτης και εντέλει η υπόθεση από ιδιωτική γίνεται δημόσια για δικαιοσύνη και όχι ως προσωπική ικανοποίηση.

απ. 173

- Στην επωδή Στρασβούργου απ.193 ο ποιητής εύχεται φρικτή μοίρα στον εχθρό για τον παραβιασμένο όρκο του, ο Αλκαίος επίσης επιτίθεται τον Πιττακό που πρόδωσε τους όρκους του, στο θεογνίδειο corpus επίσης υπάρχει ένα ποίημα επίθεσης για κάποιον που εξαπάτησε τον ομιλητή στη φιλία, 599-602 (και που είναι προσβολή θεών και θνητών). Το να εξαπατάς ή να σπας την πίστη σε φίλο είναι να παραβιάζεις το βασικό νόμο που εξουσιάζει την ανθρώπινη συναναστροφή, Ο Ησίοδος έβλεπε το σπάσιμο δεσμών φιλίας μαζί με τις οικογενειακές σχέσεις ως την ένδειξη για την παρακμή της κοινωνίας EH 182-184. Εδώ τα περί όρκου, επιορκίας σε EH και Θεογονία (βλ. και Hawkins 2008, 94 n.2).
- -Η ιστορία είναι από τη μία για την εκδίκηση και από την άλλη ότι κανείς δεν είναι υπεράνω τιμωρίας ειδικά θεϊκής. Η ανοησία του Λ. είναι ότι και δεν αναγνωρίζει το αναπόφευκτο της θεϊκής τιμωρίας αλλά και ότι υποτιμά ένα πολύ ισχυρό αντίπαλο από την λεκτική του υπεροχή. (Carey 2020, 247). **E. Irwin, Biography, Fiction and the Archilochean Ainos, JHS 118, 1998, 177-83 pdf.**

απ. 174*

αἶνός τις ἀνθρώπων ὄδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καίετος ξυνεωνίην (Με συνίζηση στο εω)
ἔμειξαν

ξυνεωνίη (α) είναι διόρθωση του Fick ξυνωνίην (αν) codd. ΦΙΛΙΑ

ἔμειξαν στα σχόλ. Ομηρ. (από όπου Ευστ.1768), ενώ (αντί ἔμειξαν West), οι υπόλοιποι κωδ. έχουν ἔθεντο (cett.)

υπάρχει ο εξής αἶνος (fable) ότι μία αλεπού και ένας αετός ήρθαν σε φιλία

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ψευδο-Αμμώνιος (διαφορά αἶνου και παροιμίας, τι είναι ο αἶνος)

* αλλού αἶνος στον Αρχ. αππ.185-187 (ἀλώπηξ, πίθηκος). Αλλού δεν είμαστε πουθενά σίγουροι για τη χρήση του αἶνου π.χ. υποθέσεις σε απ. 225 για λιοντάρι, 182-3, 237,. Σωστός ο σκεπτικισμός αλλά μπορεί και να είχε και άλλους αἶνους. Ισως στο απ. 23.16 για μυρμήγκι και σε απ. 201 **πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα.**

απ. 174 συνέχεια

- Brown 1997, 59 κ.εξ. Πάλι αίνος σε αππ.185-7, επωδή προς Κηρυκίδη και γενικά φαίνεται ότι μύθοι ήταν χαρακτηριστικό για τον ίαμβο, αλλά δεν είμαστε σίγουροι για το ποιά αππ. αναφέρονται σε τέτοιους μύθους. Η γλώσσα είναι παρόμοια σε Κηρυκίδη, **ἐρέω τιν ὕμνιν αἶνον ὦ Κ. και Ησίοδο ΕΗ 202 νῦν δ'αἶνον βασιλεῦσι ἐρέω**, άρα χρησιμοποιείται ένα τυπικό παραδοσιακό αφηγηματικό τέχνασμα. Έχουμε τον μύθο από Αίσωπο στο μύθο 1 Parry (Gerber, σ.184). Ο Αρχίλοχος είναι η αλεπού, ο αετός ο Λυκάμβης. Μήπως το ότι κοροϊδεύει ο αετός δηλώνει ότι ο Λυκάμβης ειρωνεύεται και την ποίηση του Αρχ.; (Hawkins)
- Ο Β. 61 δέχεται τη διόρθωση στο μύθο του Αισώπου φιλίαν πρὸς ἀλλήλους *σπεισάμενοι* (όχι ποιησάμενοι) συνεπώς και στον αισώπειο μύθο έχουμε κάτι επίσημο όπως εδώ πιθανόν ο όρκος του 172.
- **Το θέμα είναι η εκδίκηση εξίσου ανθρώπινη αλλά και θεϊκή, την οποίαν κανείς δεν μπορεί να αποφύγει τελικά, όταν κάνει κάτι όπως η παράβαση φιλίας ή όρκου, δηλ. ένα τόσο σοβαρό αδίκημα για μια κοινότητα.**

απ. 175

- x-υ ές παϊ]δας φέρων
- [**δαϊ]τα δ' ου καλήν** έπ[ι
- ώρμησαν άπτ]ήνες δύο
- x-υ-x] γή[ς] έφ' ύψηλῶι π[άγωι
- x-υ-] νεοσιήι **(5).** **πυρός**
- x-υ-] προύθηκε, τήν δ[x-υ-
- x-υ-] εχο.] υ-
- x-υ-] αδε..] υ-x-υ-
- x-υ-x] φωλά[δ =
- κυρίως 5 West υπόμνημα στον στ.5 Marg πυρός η 2^η φάση της ιστορίας;

175 συνέχεια

- Από πάπυρο Οξυρίγχου. Αβέβαιη η θέση τους στην ιστορία, πότε είτε α) 2η φάση **:(ο αετός) μετέφερε όχι καλό γεύμα στα νεοσσά του, στα δύο άφτερα, στον ψηλό βράχο της γης (όπου είχαν) τη φωλιά τους, τοποθέτησε. Άρα η στιγμή στη 2^η φάση: ο αετός μεταφέρει στους νεοσσούς του στη φωλιά το κρέας από τη θυσία.**
- ή β) ****ίσως όμως δεν πρόκειται για την 2^η φάση της ιστορίας, αλλά για την 1^η μνεία του βράχου και συνεπώς η δαίς (ού καλή) είναι τα παιδιά της αλεπούς που ο αετός μεταφέρει στα νεοσσά του για να τα φάνε! και αμέσως μετά περιγράφει αυτή τη φωλιά και το απ. 176 περιγράφει την φωλιά. Ποιος μιλά εδώ; Αν είμαστε στην 1^η φάση μιλά η αλεπού για την φωλιά των αετόπουλων που είναι πολύ ψηλά και δεν μπορεί να την φτάσει; και ακολουθεί η προσευχή της σε Δία 177 ως πρώτη ευχή για εκδίκηση :**

απ. 176

ὄρᾱις ἴν' ἐστὶ κεῖνος ὑψηλὸς πάγος,
τρηχὺς τε καὶ παλίγκοτος;
ἐν τῷι κάθηται, σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

βλέπεις πού είναι εκείνος ο ψηλός βράχος, απόκρημνος και εχθρικός; Σε αυτόν πάνω (ο αετός) κάθεται, κάνοντας ελαφριά την επίθεση προς σένα (μήπως η αλεπού αυτοαποστρέφεται εδώ Mette και βλέπει πόσο απρόσιτη είναι η φωλιά)

B.62 Ίσως εδώ λοιπόν η περιγραφή πού βρίσκεται αυτή η φωλιά, (στον αισώπειο μύθο σε δένδρο, εδώ σε βράχο). Ακολουθεί η προσευχή της αλεπούς που προετοιμάζει την έκκλησή της στον Δία για εκδίκηση, τώρα ως προσευχή, 177

ΜΑΡΤΥΡΙΑ Αττικός

παλίγκοτος κακόβουλος (για ανθρώπους), απότομος (ο βράχος εδώ)

πάγος: βράχος (πήγνυμι, ό,τι είναι στέρεα καρφωμένο)

ἐλαφρίζω: είμαι ή κάνω ελαφρό

απ. 177

ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὄρᾳς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὔβρις τε καὶ δίκη μέλει.

**Δία, Δία πατέρα που δική σου είναι η εξουσία στον ουρανό,
εσύ βλέπεις τα έργα των ανθρώπων, κακά και νόμιμα
(λεωργός, πανούργος, one who will do anything LSJ) και
δικό σου μέλημα είναι η ύβρις και η δίκη των θηρίων**

ὔβρις και δίκη

ἐπ ὄρᾳς μαζί (τμήση επιική)

**θεμιστά, θεμιτός, επιτρεπτό από τους νόμους, δίκαιο (οὐ
θεμιτόν)**

177 συνέχεια

- Ο Στοβαίος το αποδίδει στον Αισχύλο, ο Κλήμης στον Αρχ. Σίγουρα μιλά η αλεπού.
- B.62-62 η δικαιοσύνη ισχύει για κόσμο ζωντανών ζώων και ανθρώπων εξίσου, αντίθετα από ΕΗ!!
- αναφορά κλητικής είναι χαρακτηριστική αρχ. προσευχής, και η χρήση ὄρᾱς επίσης.
- στον αισώπειο μύθο τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Ἐκκληση για δικαιοσύνη, αλλά υπάρχει και ο ὄρκιος Ζευσ και ο West βάζει μαζί στην επωδή τον επόμενο 178 (αν και πολύ αβέβαιο αυτό Β),

178

μή τευ μελαμπύγου τύχης.

**μη συναντήσεις κάποιον (αετό) που έχει μαύρη
πυγή**

**(με την έννοια άλλος έχει λευκή και άλλος
μαύρη), παροιμία για δύο είδη αετών, αν
συναντήσεις μαύρη είναι για ανδρείο, δηλ. να
μην συναντήσεις κάποιον ανδρείο. (βλ. Gerber)**

**** B 63 : το 178 πολύ δύσκολο να κολλήσει εδώ
όπως θέλει ο W.**

179

προύθηκε παισι δειπνον αίηνές φέρων.

(ο αετός) μετέφερε και έβαλε μπροστά στα παιδιά του ένα φοβερό δείπνο (δηλ. το καιόμενο θύμα) πρβ.175 (ίσως μαζί;;)

αίηνές (ιωνικό) φοβερό

Β 63 αναφέρεται στο καμμένο θύμα, και αίηνές σημαίνει φοβερό, η ποινή για τον αετό είναι περίεργη, το μέσο τιμωρίας είναι ένα θυσιασμένο θύμα σημαίνει ότι η μοίρα του αετού είναι η απάντηση στην προσευχή της αλεπούς, ένας που κλέβει από βωμό (ο αετός εδώ) δηλώνει μία φύση ευτελή και βασικά ασεβή.

απ.180

πυρὸς δ' ἐν αὐτῷι φεψάλυξ.

φέψαλοι = σπίθες

Αναφέρεται στην καιόμενη φωλιά Β 63

απ. 181

πολύ αποσπασματικό

- **(181.)** []ω[
- []ηρκ[
- []τάτην[
- [μ]έγ' ἠείδει κακ[όν
- [φ]ρέ[ν]α ς (5)
- []δ' ἀμήχανον τ.]
- []ακον·
- []ανων μεμνημένο_σ[
- []ην κλύσας
- [κέ]λευθον ὠκέως δι' αἰθέρος [(10)
- λαιψηρὰ κυ]κλώσας πτερὰ
- []ν ἡσ_· σὸς δὲ θυμὸς ἔλπεται @1

181 συνέχεια

- Β 63 ίσως αναφέρεται στην αντίδραση του αετού μπροστά στην καιόμενη φωλιά. Ο *West Studies* 134 πιστεύει ότι το 12 σός δὲ θυμὸς ἔλπεται ανήκει στην τελική αποστροφή στον Λ., αλλά είναι αβέβαιο.
- αίνος: να στέλνω κριτική από απόσταση. Τι σημαίνει ο μύθος για τον Αρχ. και το θύμα του;
- food for thought είναι παραινετικός, ενώ ο μύθος είναι παραδειγματικός.
- (βλ. Brown pp.55ff.) για τα αππ.172 και 173 όπου υποστηρίζει ότι αυτό που διακυβεύεται είναι η παραβίαση φιλίας, με ανάλογα π.χ. σε άλλους αρχαϊκούς ποιητές.σελ.58:

απ. 210

τίς ἄρα δαίμων, καὶ τέου χολούμενος

μήπως ἓνας θυμός θεοῦ μετὰ ἀπό παραβίαση
ὄρκου;

συμπέρασμα

- Brown σ.69.
- η συζήτηση των υπολειμμάτων της ποίησης του Α. σχετικά με τον Λ. και τις κόρες του μας επιτρέπει να σχηματίσουμε μια εικόνα για τις μεθόδους ψόγου που χρησιμοποίησε ο Α στους ιάμβους του, παραινετική χρήση μύθων, παραστατική σεξουαλική αφήγηση, άμεση λεκτική επίθεση. Όλα αυτά τα στοιχεία χρησιμοποιούνται με πολύ μεγάλη επιτηδειότητα και λεπτότητα, κρίνοντας από τις αρχ. μαρτυρίες το αποτέλεσμα τους πρέπει να ήταν εξοντωτικό. Η θεώρηση της ποίησης του Λ. επαληθεύει την άποψη ότι η λειτουργία του ιάμβου είναι ανάλογη της θρησκευτικής περιστασης μέσα στην οποία αυτός αναπτύχθηκε.

- Ο Λυκάμβης αποκαλύπτεται ότι είναι επίορκος και έτσι μια απειλή για την κοινωνία. Οι κόρες εκτίθενται ότι είναι σεξουαλικά αχόρταγες και έτσι τους αξίζει η ατίμωση. Κάνοντας τους εχθρούς του αντικείμενο επίθεσης, ο Αρ. επιδιώκει να προστατεύσει την κοινότητα. Όσο προσωπική και αν είναι η προσβολή, ο Α. αντιμετωπίζει την έχθρα του με τον Λυκάμβη ως ένα θέμα δημόσιου ενδιαφέροντος, και αυτή η **δημόσια πλευρά** φαίνεται να είναι στην καρδιά του **ιάμβου**

2. Επωδές, 185, 186, 187, ΑΙΝΟΣ ΑΛΕΠΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΪΜΟΥΣ

ΜΕΤΡΟ τροχαϊκό τρίμετρο και 1 ημιεπές

-υυ-υυ-

απ. 185

ἐρ<έω> τιν' ὕμιν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
ἀχνυμένη σκυτάλη codd.; West] ἀχνυμένη
σκυτάλη (Gerber),
πίθηκος ἦει θηρίων ἀποκριθεῖς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν,
τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο, (5)
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

185 συνέχεια

Ο αισώπειος μύθος σε Gerber 198-200 για μαϊμού βασιλιά των ζώων, φθόνο της αλεπούς, τον οδηγεί σε παγίδα με κρέας και αυτή πιάνεται και την κατηγορεί ότι της έστησε ενέδρα και η αλεπού λέγει,

«θα σου πω Κηρυκίδη, έναν αίνον, ένα μπαστούνι αγγελίας στενοχωρημένο (sic Gerber με ονομαστική, που είμαι δηλ. εγώ, αν και παραδίδεται δοτική όπως εκδίδει και ο WEST με σχόλιο στο υπόμνημα ότι την ονομαστική praefereunt multi)

ένας πίθηκος πήγαινε μόνος του από τα θηρία στην εσχατιά και τον συνάντησε πονηρή αλεπού, έχοντας δολερό νου.»

Κηρυκίδης: ίσως ένα κοροηδευτικό πατρωνυμικό, ο γιος του κήρυκα.

Από West p.72 έχουμε την πληροφορία για έργο του Αριστοφάνη Βυζάντιου και Απολλώνιου Ρόδιου για Αρχίλοχο.

185 συνέχεια

- σκυτάλη
- άχνυμένη
- κερδαλή
- άποκριθείς
- πυκνός νόος
- μοῦνος άν' έσχατήν, συχνά το μοῦνος στην αρχή στίχου, έπ' έσχατήν είναι οδυ. και ησιόδειο (Fowler 19)
- πυκνόν έχουσα νόον επικά είναι πυκινός νόος ή πυκινά μήδεα

απ. 186

ρόπτρωι έρειδόμενον.
στηριγμένο σε παγίδα

ρόπτρον

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΤΥΜ.ΓΕΝ.

απ. 187

ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε.
τοιόνδε δ' ὦ πίθηκε τὸν πωγῶν' ἔχων κτλ.
του Αρχίλοχου παρώδησε το εξής:
τοιήνδε δ' ὦ πίθηκε τὴν πυγὴν ἔχων.

οι δύο πρώτοι στίχοι είναι από *Αχαρνής* 119-20 που ο σχολ. λέγει ότι είναι παρωδία από τις επωδές του Α. και παραθέτει τον 3ο στίχο **πίθηκε με τέτοια πυγή σαν την δική σου (που έχεις τέτοια πυγή, δηλ.θέλεις να γίνεις βασιλιάς).**

θερμόβουλος,
ἐξυρημένος, ξυρέω, ξυράω
πώγων

αππ. 188-192

188-192 ΑΛΛΟ ΜΕΤΡΟ

το μέτρο είναι βλ. WEST p.73

GERBER p. 202 ο πρώτος στίχος είναι 4 δάκτυλοι
(με μορφή -υυ ή -χ

(ΜΕ 181 πολ), μαζί με ιθυφαλλικό που είναι
τροχ.δίμετρο βραχυκατάληκτο (με μορφή -υ -υ -

και ο επόμενος στίχος τρίμετρο ιαμβικό
καταληκτικό χ-υ-χ/ -υ-υ--

στίχος τρίμετρο ιαμβικό καταληκτικό χ-υ-χ/ -υ-υ--

απ. 188

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροῶ· κάρφεται γὰρ ἤδη
ὄγμοις, κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ

.....] ἀφ' ἱμερτοῦ δὲ θορῶν γλυκὺς ἴμερος π[ροσώπου

.....]κεν· ἧ γὰρ πολλὰ δὴ σ' ἐπῆξεν

πνεύμ]ατα χειμερίων ἀνέμων, μάλα πολλάκις δ'ε[

απ. 188 συνέχεια

- ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΑΠΥΡΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

δεν είναι πια θαλερό το απαλό σου δέρμα γιατί ξεραίνεται σε ρυτίδες και το... πέφτει θύμα στα κακά γηρατειά.

και η γλυκιά επιθυμία (έφυγε;) γρήγορα από το πρόσωπό σου το αγαπημένο. Πραγματικά πολλές ριπές χειμωνιάτικων ανέμων σε επιτέθηκαν πολλές φορές

υπάρχει μια θριαμβική νότα εδώ πολύ άμεση και ανενδοίαστη που αντανακλάται στην ακάματη συσσώρευση λεπτομερειών. Ο κοινός αυτός τόπος πιθανόν ήδη από την εποχή του Αρχ. υψώνεται πέρα από το κοινότοπο με την ζωντάνια του και τη χρήση μτφρ. και υπερβολής. Το πρόσωπο της γυναίκας είναι με αυλάκια και κάρφεται, φυτική μεταφορά, Carey 155–6.

- κάρφω, ξηραίνω (καρφαλέος)
- ὄγμος, αυλάκι (στην σπορά)
- απαλὸν χροά στο έπος *Μεροπὶς* απ.3.3, Ησ.ΕΗ 519, υπάρχει στα θεογνίδια ἀπαλόχρως, και ἀπαλός συχνά σε έπος και λυρική για σώμα. (Fowler)

απ. 189

πολλάς δὲ τυφλάς ἐγγέλυς ἐδέξω.
και πολλές τυφλές βδέλες δέχθηκες

ΜΑΡΤΥΡΙΑ Αθήναιος

ίσως ερωτικό, πήρες στο σώμα σου πολλά μόρια (!). Ο Αθήναιος παραθέτει τον Αρχ. ως παράλληλο στην ομηρική κλίση. Για να αποφευχθεί η συνίζηση στο –υας ο West υιοθετεί την διόρθωση του Wil., αλλά πιθανόν η συνίζηση είναι ανεκτή.

ἐγγέλυας codd Athenaeus (και Gerber), ἐγγέλωσ Wilamowitz, ἐγγέλυς West

απ. 190

καὶ βήσας ὀρέων †δυσπαιπάλους, οἶος ἦν ἐφ' ἥβης.

**και λαγκάδες απότομες (;) βουνών, όπως ήμουν (ή: ήταν;;)
στη νιότη μου (του;;)**

βήσας επική λέξη και το παιπαλόεις (απόκρημνος)

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ ΓΙΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΙΑ ΜΕ ΚΡΗΤΙΚΟ

δυσπαιπάλους είναι φθαρμένο, βλ. σταυρό, locus desperatus, crux.

Αλλιώς έχουμε εδώ κρητικό δηλ.-υ- στο τέλος της εξαμετρικής τετραποδίας!

Σαν μεταφορά για γυναικείο σώμα (West)

απ. 191

τοῖος γὰρ φιλόητος ἔρωσ ὑπὸ καρδίην ἔλυσθεις coiled under
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν,
κλέψας ἐκ στηθέων ἀπαλὰς φρένας

ἔχευεν γνωμικός αόριστος Fowler 25

στ.1 μιμείται Οδ.9.433 όπου ο Οδ. κάτω από προβιά προβάτου ἔλυσθεις

στ.2. απο Ιλ.5.696 και αλλού για το θάνατο, άρα εδώ ο Αρχ. παρομοιάζει εαυτόν με ετοιμοθάνατο ήρωα αλλά και mock-heroic, υπάρχει ειρωνεία Fowler 26 και 41 (εδώ για mock heroic όρος από Harvey δηλ. χρήση επικισμών για να πετύχουν χιούμορ ή ένα τόνο of swagger , πβ. την χρήση επιθέτων όπως Ιππων. 128 Μοῦσα Εὐρυμεδοντιάδεα, ποντοχάρυβδαν, ἔγγαστριμάχαιραν, για Βούπαλο μητροκοίταν 12.2., Μιμνή κατωμόχανε 28.1., Αρχ. 117 για Γλαύκον κεροπλάστην,

στ.3 Διός απάτη όπου η πάρφασις είναι ένα από τα όπλα απάτης της Ηρας. η τ'έκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, 14.217. Εδώ τόνος μελοδραματικός

ωραίες οι παρατηρήσεις του Fowler 26 για την μίμηση του Ομήρου από Αρχ. όχι δουλικά αλλά ελεύθερα, δανεισμός χαλαρός για να υποβληθεί η ιδέα του επικού ήρωα που πεθαίνει.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΟΒΑΙΟΣ

τέτοια ήταν η επιθυμία για σεξ (φιλότης) γλιστρώντας κάτω από την καρδιά μου και έχυσε πολλή ομίχλη στα μάτια μου και έκλεψε την αδύναμή μου λογική από το στήθος μου.

κλέπτω νόον, ἀταλόφρων και ἀταλάφρων επικά. που σκέφτεται τρυφερά. για παιδί σε Ιλ. 6.400

απ. 191 συνέχεια

- ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΟΒΑΙΟΣ
- τέτοια ήταν η επιθυμία για σεξ (φιλότης) γλιστρώντας κάτω από την καρδιά μου και έχυσε πολλή ομίχλη στα μάτια μου και έκλεψε την αδύναμή μου λογική από το στήθος μου.